

ne øyne

VOND VISEROCK

Tom Roger Aadland

► «Rapport frå eit grensehotell»
(Embacle/Musikkoperatørene)

Tom Roger Aadland har fire fine utgivelser bak seg, fra debuten med irske musikere i 2007 til «Fløyel og stål» i 2012. «Rapport frå eit grensehotell» er en lavmælt og lang åpning på nummer fem. Ikke akkurat en sang som lokker deg inn, og andre ville ha plassert den sist. Til gjengjeld får den «Songen av jorda» til å lyde nesten munter, noe den ikke er. I det hele tatt er dette en dystre plate, fylt med sanger om oppbrudd og tapt kjærlighet. Vi tar et lite skritt mot lyset i «Like til mi dør», der han rimer «Hommersåk» med «fjåk». Sangen likner noe Aadlands forbilde Dylan gjorde på 60-tallet eller Morten Abel kunne lagd til en film. Det er likevel andre han ligger tettere opp mot, nær en krysning mellom Bjørn Eidsvåg og Stein Torleif Bjella. Vonde visu, som Bjella kaller det.

Beste spor: «Har du hatt den kjensla», «Alle», «Vel av garde», «Hud mot hud».

Tom Roger Aadland er fra Vikebygd i Vindafjord.

GEIR FLATØE

Topp ti album

- 1 Laura Nyro
Mothers
Spiritual
- 2 Ed Sheeran
X (Deluxe)
Highasakite
Silent
- 3 OnkIP & De
Fjerne
Slektingene
Slekta II
- 4 Emilie
Nicolas
Like I'm Warrior
- 6 Meghan
Trainor
Title
- 7 The War
On Drugs
Lost In The
Dream
- 8 Hozier
- 9 Røyksopp
The
Inevitable End
- 10 Spider-
gawd
Spidergawd

Topp ti låter

- 1 Kygo
Firestone
- 2 OnkIP & De
Fjerne
Slektingene
Styggen
på ryggen
- 3 Broiler Feat.
RAVEL
Wild Eyes
- 4 Ed Sheeran
Thinking
Out Loud
- 5 Martin
Tungevaag
Samsara 2015
- 6 Lukas
Graham
Mama Said
- 7 Seinabo Sey
Younger
- 8 David Guetta
Dangerous
(feat. Sam
Martin)
- 9 Meghan
Trainor
All About
That Bass
- 10 The War
On Drugs
All Ocean In
Between
The Waves

Klassisk

Kvinnestemmer

Klassisk

► Bettina Smith, mezzosopran, Einar Røttingen, klaver. Tranger av Valen, Stalheim og Hvoslef. Utgitt på Lawo.

Bettina Smith, førsteamanuensis i sang ved Institutt for musikk og dans, UiS, har studert med stjernesopraner som Elisabeth Schwarzkopf og Elly Ameling. Hun har bak seg en internasjonal karriere både som opera- og oratoriesanger og som romansefortolker. Nå har hun satt seg fore å kombinere fem sanger av Valen med Stalheims Ophelia scene og Hvoslefs From the Gospel According to Mary Magdalene. Det er musikk som er ganske forskjellig både i karakter, stil og uttrykk.

Valen, som også litterært var en særdeles kresen komponist, hadde Goethes samlede verker i sitt bibliotek. I op. 6 og 7, skrevet etter klavertrioen – verket som ble hans gjennombrudd og der han også kom frem til sin særegne atonale polyfoni – er alle tekstene dikt av Goethe. De tre som utgjør op. 6, er ultrakorte, med en varighet fra ett minutt

til bortimot halvannet. Det er en knapphet som ligner stykker av Schönberg-eleven Anton Webern. Sangene er stillferdige, følsomme, med en linjeføring som følger teksten uten å illustrere den. Det samme gjelder Mignon, to dikt av Goethe op. 7. Den siste sangen her begynner med «So lasst mich scheinen, bis ich werde...» (dårlig oversatt til engelsk med «So let me seem, till I become...»). Denne linjen er blitt et uttrykk for skjønnhetens utopiske karakter: Så la meg skinne inntil jeg blir (virkelig). De høye tonene hos Valen i de to sangene, for eksempel på «solens løp» og «evig», har en ekstra ekspressiv kraft. Det ekspressive har Smith et godt tak på, mens det mangler en del på det stillferdige og den «annen skjønnhet» som Valen ville ha.

Stalheims verk, som kommer mellom de to av Valen, begynner med en slags overgang fra Valens tonefall, men blir snart en scene, som tittelen angir: Ofelia-teksten fra Shakespeares Hamlet utvikler seg dramatisk, med både skjønnsang, talesang og utrop.

Det var Bettina Smith som oppfordret Ketil Hvoslef, som hadde hørt Stalheims verk, til å skrive noe for henne og Einar Røttingen, nemlig musikk til det apokryfe evangeliet om Maria Magdalene. Det lyktes Hvoslef å bevare en slags arkaisk resitasjon, samtidig med alle innslag av sangteknikk som med sitt differensierte uttrykk berører oss sterkt. At Einar Røttingen behersker alle de tre komponistenes tonespråk med like stor teknisk sikkerhet og innfølelse i tekstene, viser igjen denne pianistens mange fortrinn.

ARNFINN BØ-RYGG

Gjenhør med Draagen

Klassisk

► Magne H. Draagen på orgelet i Nidarosdomen. Grieg, Dupré, Widor, Reger. Utgitt på Lawo.

Magne H. Draagen kjenner vi som en fremragende domkantore her i byen fra 2010 til 2011. Siden 2013 er han ledende domkantore i Nidarosdomen. På denne cd-en spiller han på et orgel som har en spesiell historie. Etter at det hadde vært «vingeklippet» (som det

står i tekstheftet) i over 50 år, er Steinmeyer-orgelet fra 1930 (900-års markeringen av slaget på Stiklestad) blitt spillbart i all sin velde og nyanserikdom. Orgelet er et av de største katedralorglene i Europa og har 139 registre og over 9600 piper. Vi hører det i all sin fylde og velde hos de store, franske orgelmestrene (spor 2, 4, 7, 14).

Men det begynner med en transkripsjon av Griegs Morgenstemning (fra Peer Gynt-suiten), som atmosfærisk setter oss i en stemning som både er norsk og liksom kommer fra oven, er serafisk, for å si det slik. I Théodore Dubois' «In Paradisum» (spor 7) blir den svake røststemmen Vox humana (den menneskelige stemme) akkompagnert av orgellets fløytestemmer, mens Draagens egen vakre improvisasjon over en folketone fra Horningdalen (spor 13) lar oss høre rørklokker som kimer liksom kirkeklokker om aftenen.

ARNFINN BØ-RYGG